

İÇİMİ ISITAN KOKU

Uyandım bu sabah. Uzandığım yerden doğrularak yarısı açık perdemden dışarıyı izledim bir süre. Henüz kömür bulaşmamış havayı çekerek içime bakmaya devam ettim yine. Sıcak bir ev, şehir hayatı, sinema, tiyatro, kafeler... Mutluydum, umutluydum bulunduğum yerden. Fakat hala kalbimde bir yerlerde senin gözlerin, senin sözlerin ve senin kömür karası ellerin var.

Lokman... Lokmanım. Yazı yazmayı en son seninle tanıştığım o köyde bıraktım ben. Son yazımı belki de karın üstüne yazdım sizlerle Başkale'de. Neden geldim buraya, neden bıraktım seni hüznle ayrıldığım o mezrada... Bilmezsün ki yüreğim yitik bir güvercin o sırça dağ köyünde. Bilmezsün ki ardında bıraktığım o ışıl ışıl gözler her gün düşlerimde ve sıcacık ellerinin nasırı koca bir dağ olmuş, binmiş üstüme.

Bugünüm senin. Seni yazmak, seni hatırlamak istedim. Hala zar zor uyanıp, apar topar evden çıkıp sana benzeyen minik yüreklere koşarken ben, bilmezsün ki ilk göz ağrılarım olmuş kalp ağrım. Olmadı. Yapamadım. Ne eksi otuz derecelere dayanabildi bedenim ne de telefonun çekmediği, internetin olmadığı, aylarca yolların karla kapandığı o köyde kalmaya yetebildi gücüm.

Çıksam bir gün. Sormadan, sorgulamadan gelsem geri bulabilir miyim seni bıraktığım yerde?

Yine kardelenler toplayıp bırakır mısın sahi kardan kızaran, yaraları kabuk bağlayan titrek avuçlarıma?

Biliyorum, farkındayım yaptığım haksızlığın, gidişimle dünyanda açmış olduğum yaranın. Aradan geçen onca aya, yıla, zamana ve yağın onlarca yağmura inat yeterli değil seni anmak bu gece. Çocuk kalbinde yarattığın dünyayı bu satırlara sığdırmak, gözlerindeki ışığı sözcüklerimle anlatmak kolay değil ve kolay değil nasır tutan ellerini yazmak. Kolay değil, değil işte. Değil bir avuç tezekle, en sevdiğim yasemin kokusuna bürünen o anı paylaşmak.

“Tebrikler hocam, atanmışsınız.”

“Kızım. Hayırlı olsun. Olsun olmasına da bu Başkale nerede? Sanırım okulun merkez de de değil, merkeze bağlı bir köyün mezrasında...Yolu var mıdır, ya elektriği, suyu?” derken çevrem, bitti. Bir yol bitti ve yeni bir yol açıldı seni görmeden önce önümde.

Artık sondu ve her sonun yeni bir başlangıca gebe oluşu gibi benim de sonum sana ve arkadaşlarına gebeydi işte. Öğretmen olmuştum artık. Gitmek bilmeyen biri için yollar öylesine zor, geride bıraktıkları öylesine can acıtıcıydı ki. Fakat ben senelerdir bu anın hasretiyle yanmış, kavrulmuştum. Hüznü bir eylül sabahı tasımı tarağımı toplayıp veda etmişim memleketime. Veda diyorum çünkü doğuda öğretmen olmak hazırlıklı olmak demektir her şeye. Hiç bilmediğin bir kültüre ve iklime karışmaya, alıştığın her şeyden ve en sevdiğilerinden uzak kalmaya... Veda demektir benim için bu başlangıç.

Anneme, babama, çocukluğumu geçirdiğim o küçük mahalleye ve arkadaşlarıma...Bin bir hevesle alıp, küstüğüm gitarıma. Yazdığım satırlara.

Vedaydı Başkale...Başlı başına bir veda işte. Fakat biliyordum. Kalbimde özlem ve korku, aklımda onlarca soru ve göreceğim ışıltılı gözlerin hayaliyleydim. Soğukmuş, gurbetmiş...Umurumda değildi sanki yol boyu ilerlerken otobüs.

Elimde bavulum, yüreğimde yeni bir seveda yeli geldim altı ay kar altında kalan o dağ köyüne. Yemyeşil zeytin ağaçları, mimoza kokuları arasından çıkıp çorak bir köye

düşmüştüm ve ilk günüm Aydın dağlarındaki yaban nergisleri kadar güzel, yasemin kokuları kadar tazeydi. Okulum tek katlı bir bina idi. Kırık camları, boyası akmış duvarları vardı ve rutubet tutmuştu her yanı. Beş sınıf bir aradaydı ve olanakları yok denecek kadar azdı. Yine de bütün ideallerim, en güzel gülüşlerim, en duyulmamış heyecanım vardı üzerimde.

Seni ve arkadaşlarını gördüğüm zaman ``Tamam`` demiştim. Aitim, ben buraya aitim. Belki üç ay, belki üç yıl, belki de senelerce... Solmaya yüz tutan çiçekler açmıştı yeniden gönlümde. Dağ lalelerim, yaban mersinlerim, begonyalarım sevmişti siz kardelenlerimi ve onlarca çiçeğim olacaktı artık. Koklayacaktım hepimizi doğan her yeni günde.

Öğretmendim ben artık. Senin öğretmenindim. Kuzusunu kucaklayıp bana getiren Havin ninenin veterineri, hastalanınca kapımı çalan, ``Bu ilacı ne zaman içecekmişim oku hele muallim`` diyen Berat amcanın doktoru... Annesi olmayan Yusra'nın annesiydim. Yıldızdım, aydım, güneştim... Yağmuruydum damla düşmemiş başak tarlalarının ve ebesiydim doğmamış Fadimelerin, Muniselerin. Her şeydim... Ben sadece ``ben`` den ibaret değildim ve artık benim değil sizlerin hayali vardı. Sizlerin yarınları, sizlerin ümitleri... Sadece benim ellerim değildi üşüyen. Daha çok titriyordu sizin minik bedenleriniz bende, daha çok gurulduyordu benim midem sizin ağzınıza bir lokma girmediğinde. Daha çok ağrıyordu yüreğim ayaklarınız karlardan ısladığında, su topladığında ve artık daha çok göz yaşı düşüyordu yastığıma. Biri bana, diğeri herkesin unuttuğu, sıkışıp kaldığınız bu mezraya... Mumtum ama, yanacaktım, eriyecektim. Bunun içindi senelerce verdiğim emekler.

Kasımın yirmi dördüydü o gün. Bıraktım çantamı masaya. Hafif örümcek ağları ilişti gözüme bakarken pencereden ve dışarıda koşar adım derse yetişmeye çalışan bir ``Sen``. Geleceğin avuçlarımın içindeydi artık. Susmayacak, konuşacaktın. Gülecektin hep. Utanmayacaktın yırtık pabuçlarından, üşümeyecektin de ve kızarmayacaktı beni görünce yanakların. Büyüyüp bir meslek sahibi olacaktın. Belki de öğretmen olarak geri dönecektin doğduğun yere ve senin hayallerin süsleyecekti artık bu sıraları. Senin sesin yankılanacaktı okulun soğuk koridorlarında. Senin yaktığın sobanın dumanı tütecekti bacalardan ve eminim, yine sen getirecektin tezekleri doldurup kollarına. Hiç düşünmeden, ceketim kirlenir demeden tutacaktın okulunun yolunu. Tıpkı o en güzel gülüşünü takınıp, bütün başı öne eğmişliğini bir kenara atıp elindeki siyah poşetle bana geldiğin gün gibi.

Evet küçük prensim, evet Lokman'ım. O günü mıh gibi aklımda tutuyorum ben. Hiç unutmuyorum. Önceki yaz bir düğünden kalma mavi ceketini giymiş, saçlarını yana yatırmış ve tertemiz bir halde gülümsemiştin kapıdan. Elinde siyah bir poşet. Yaklaştın bana çekimser adımlarla. Yüzüme bakmayan o iki çift göz karşımdaydı ve yukarıya kaldırdın başını. Alnın daha bir ak, yanakların daha az kızarıktı.

``Örtmenim bu sana`` dedin ve ben daha ``Bu nedir?`` diyemeden tutuşturdu elime poşeti.

``Tezektir örtmenim. Sen çok üşüyorsun ya hani, işte üşümeyesin diye...``

Hayatımda o gün ısındığım kadar ısınmamıştım, kimsenin gözleri güneş gibi sarmamıştı göz bebeklerimi ve hiçbir soba, hiçbir klima çözememişti buza dönmüş dizlerimi.

2017 olmuş sene. Ömrümün en güzel yaşlarında hayalini kurduğum mesleği ifa etmek için yoluna düştüğüm Başkale'den ve senden ayrılalı tam üç sene geçmiş Lokman ve o günden bugüne hiçbir armağan senin bir poşet tezeğinden daha çok sevindirmedi beni, gülümsetmedi, Hiçbir ev senin tezeklerin kadar ısıtmadı, hiçbir tezek seninkiler gibi yasemin kokmadı.